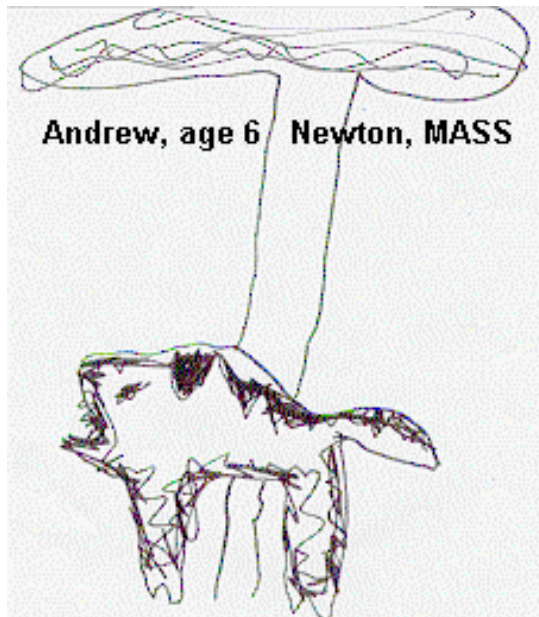

הנמר הלבן

קוריאה

עוד בהיותו ילד קטן, החליט בלבו שכאשר יגדל, הוא יתגבר על נמר שכנראה טרף את אביו. ולכן, שרק

גדל מספיק, הוא התאמן בירי מרובה והיה לצלף מעולה, כמעט כפי שהיה האבא שלו.

לפני זמן רב, בכפר קוריאני, סמוך להרי קומגנג חי נער צעיר. אביו נעלם מאז היותו תינוק קטן והנער לא ידע בדיוק מה היה גורלו. בהרי קומגנג חי נמר לבן גדול מאוד והוא הטריד את הכפריים שנים רבות. הוא ירד מהר וטרף סוסים ובקר אך התנפל גם על האנשים.

לפני שנים, אבא של הנער, שהיה צייד מעולה, יצא להרים כדי לצוד את הנמר, אבל מעולם לא חזר.

ראשי. אזי ירה ממרחק של
קילומטר ופגע בידית הכד, בלי

שטיפת מים תשפך. האם תוכל
לעשות אותו הדבר?"
כשהבן שמע זאת, הוא החליט
מיד לעשות אותו הדבר. אמא
נעמדה במרחק, עם כד מים על

כשהגיע לגיל חמש-עשרה פנה
הנער לאמו ואמר: "אמא, אני מוכן
כבר לצאת להרי קומגנג, למצוא
את הנמר הלבן ולצוד אותו."
אמא לא רצתה לאבד את בנה
היחיד. עם דמעות בעיניה אמרה:
"אפילו צלף כמו אביך לא התגבר
על הנמר הלבן. אנא, בני, תפסיק
לחלום על שטויות כאלה והשאר
בבית."
"אל תדאגי, אמא" קרא הבן "אני
אמצא את הנמר הלבן. אני בטוח
בכך!"
בסוף אמא אמרה: "טוב, כרצונך.
אך קודם אמור לי דבר אחד. אבא
שלך נהג להעמיד כד מים על

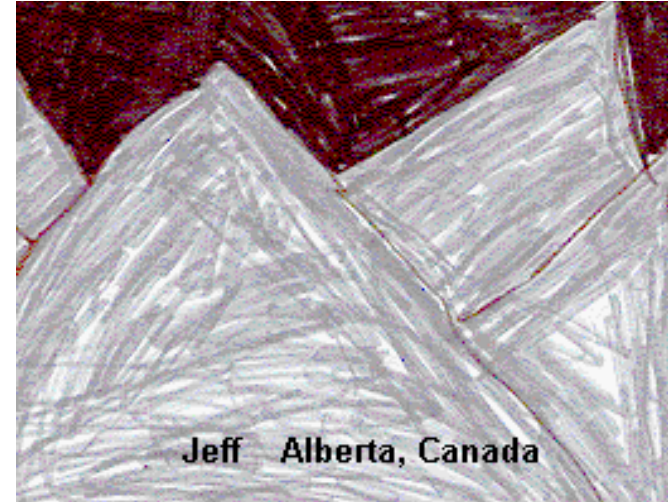
**כבר בן עשרים ואחת ניסה שוב
לירות והפעם הצליח לפגוע בקוף
המחט.**

**האמת היא שאמא שיקרה לו
כאשר סיפרה על ביצועיו, כביכול,
של אבא. היא חשבה שאם תעמיד
בפניו משימות בלתי-אפשריות,
הוא יוותר על הרעיון של ציד נמר**

**ראשה. הוא כיוון בקפידה, אך
החטיא. הוא ויתר על הרעיון של
הצייד, נשאר בבית והמשיך
להתאמן בירי.
אחרי שלוש שנים הוא ניסה שוב.
הפעם הצליח לפגוע בידיית הכד,
בלי לפגוע בכד עצמו. אך אז אמו
אמרה: "אביך ידע גם לפגוע בקוף
המחט ממרחק של קילומטר. האם
תוכל לעשות זאת?"
הוא מיד שם מחט על גדם עץ,
יצא למרחק קילומטר וירה, אך
החטיא. ושוב עזב את הרעיון של
ציד הנמר הלבן והמשיך להתאמן
בירי.
אחרי שלוש שנים נוספות, כשהיה**

סיפר לה שאבא שלו נטרף על ידי
הנמר הלבן לפני שנים רבות,
ושהוא עצמו התאמן במשך שנים
כדי לנקום את מותו.
הפונדקאית אמרה אז: "כן,
הכרתי את אביך. הוא היה הצלף
המעולה שבכל הארץ. הוא עצר
כאן לפני שיצא להרי קומגנג. ראה
את העץ הגבוה שם. הוא נהג
לעמוד עם הגב אל העץ הזה, ירה
מעל כתפו ופגע בעלה הגבוה
ביותר על הענף הגבוה ביותר. אם
אינך יכול לעשות כמוהו, איך
תתמודד עם הנמר הלבן?"
הבחור החליט מיד לנסות. הוא
שם את הרובה מעל הכתף וירה,

הלבן. אך עכשיו, כשראתה את
כישוריו, התרשמה מאוד
מההחלטיות שלו. ועל כן הסכימה
שילך להרי קומגנג.
הבחור שמח מאוד ויצא מיד.
לרגלי ההר ראה פונדק קטן.
הפונדקאית, אישה זקנה, שאלה
את הצעיר לאן מובילה דרכו. הוא

אבל החטיא. אז הבין שהוא עדיין אינו מוכן להתמודד עם הנמר. הוא ביקש מהפונדקאית שתתן לו להישאר בפונדק, והמשיך להתאמן בירי, עד שאחרי שלוש שנים הצליח לפגוע בעלה של העץ בירי מעבר לכתף. אבל אז אמרה הפונדקאית: "זה שעשית זאת לא אומר עדיין שהגעת כושר ירי של אביך. הוא נהג לשים נמלה על הצוק הזה שם, ופגע בה בלי לשרוט את הסלע שעליה היא יושבה. את זאת בוודאי אינך יודע לעשות, אפילו שאתה צלף מעולה." הבחור ניסה זאת גם כן, אבל

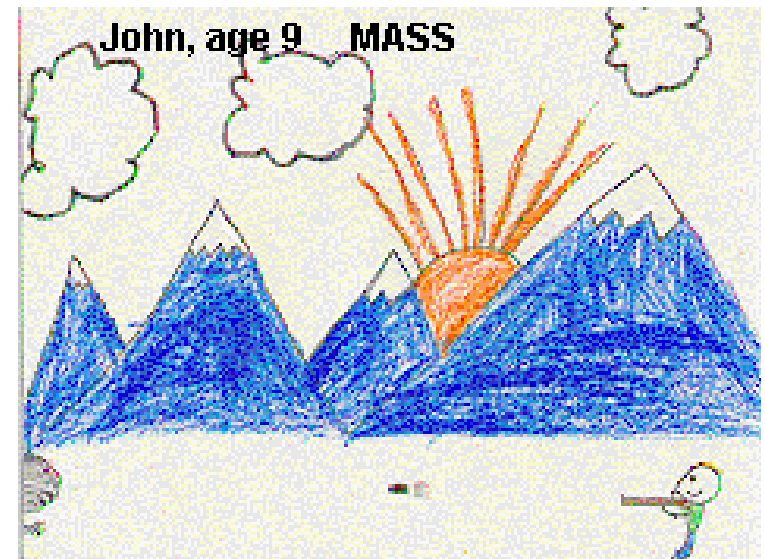
החטיא שוב. הוא נשאר שלוש שנים נוספות בפונדק והתאמן בירי. למעשה גם הפונדקאית בדתה מליבה את הסיפורים על אביו, כי רצתה להציל את חייו. אך אחרי אמון של שלוש שנים נוספות הבחור הצליח לעבור גם את מבחן הנמלה. הפונדקאית הייתה מופתעת אך אמרה: "כעת תוכל בוודאי לנקום את מות אביך." היא הכינה לו סל עם כדורי אורז, צידה לדרך, וברכה אותו. בן הצייד יצא מיד לדרכו להרי קומגנג. הוא הלך ימים אחדים ונכנס עמוק

**"לא, בחורי הטוב, שכח מהצייד.
הנמר הלבן מהיר יותר מכל אדם.
אם הוא יחליט לטרוף, הטרף שלו
אבוד. אנו כאן לא יודעים אף פעם
אם נחיה עד מחר. אתה אדם
צעיר. עזוב את ההרים וחזור
הביתה כשאתה עוד בחיים."
בן הצייד אמר לה שהוא אינו מוכן
לוותר, אחרי שהתאמן שנים כה
רבות, והוא בטוח שיוכל להתגבר
על הנמר הלבן.
אז האישה אמרה, תוך אנחה:
"אם אתה כל כך בטוח, דע לך
שהדרך היחידה לצוד את הנמר
הוא לירות בו כשאתה רק רואה
כתם לבן באופק. אם רק תהסס**

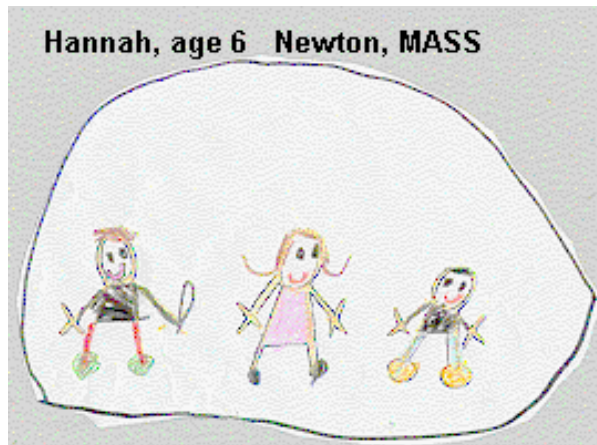
**יותר ויותר לשממה. הרי קומגנג
משתערים על שטח עצום ובו
שנים עשר פסגות, והוא הרי לא
ידע איפה מסתתר הנמר הלבן.
וכך הוא נדד זמן רב.
יום אחד, כשהוא יושב על סלע
וטועם מכדורי האורז, הופיעה
בפניו אישה זקנה שאמרה:
"סליחה, אדוני, אולי תוכל לתת לי
כדור אורז אחד?"
הוא נתן לה מיד כמה כדורים,
אותם היא אכלה כאילו זה זמן
אוכל לא בא לפיה. ואז אמרה:
"לא רבים זרים מגיעים לאזור
הזה. מה מביא אותך הנה?"
כשהוא סיפר לה, האישה אמרה:**

כשהשמש כבר עמדה לשקוע הוא
הרגיש פתאום בנקודה לבנה
שהופיעה לחלק שניה על רכס
ההר שבמרחק. שום נקודה כזו לא
הייתה שם קודם, הוא היה בטוח
בכך. מיד הוא ירה על הנקודה
הזו, ובדפיקות לב רץ לעבר צלע
ההר, בה הופיעה הנקודה.
כשהגיע לשם ראה את הנמר
הלבן, גדול כמו הר, שוכב מת, עם
לסתות פעורות, כאילו רצה לבלוע
את הטרף הבא, אותו. הוא עדיין
לא האמין שהצליח לצוד את החיה
האגדית, אך נכנס לתוך הלוע של
הנמר, המשיך במנהרת גרונו
והגיע לחדר ענקי, כמו שדה

רגע" והיא נענעה באצבעה "או
אם תחטיא בירייה הראשונה, הנך
אבוד."
האישה הלכה לה ובן הצייד
התחיל לסרוק במבטו את האופק,
כדי להכיר כל פרט ופרט בו. הוא
ישב כך שעות כשהנשק שלו מוכן
בידיו.

ואז שלושתם, האבא, הבן
והנערה, יצאו מהר מגוף הנמר
הלבן. הם מצאו את עצמם בשדה
רחב ידיים. הצעיר לקח חלק מעור
הנמר למזכרת, וכשהוא אוחז ביד

אחד את ידה של הנערה ובידו
השניה את ידו של אבא, התחיל
לחזור הביתה.
קשה לתאר את שמחת אמו

ירידים. זו הייתה הקיבה של
הנמר.
הצעיר ראה שם פתאום נערה
צעירה שוכבת שם. הוא לקח
אותה על ידיו והיא פתחה את
עיניה והודתה לו על הצלתה. היא
סיפרה שהיא בתו של יועץ המלך,
והנמר בלע אותה, כשהיא חפפה
את שערות ראשה על מרפסת
ביתה.
אך פתאום הם שמעו קול אנוש
נוסף. הם חיפשו הלאה ומצאו
אדם זקן, שוכב בפינה. היה זה לא
אחר אלא אבא של הצעיר! הוא
נשאר שלם בקיבתו של הנמר
וניזון משאריות של הטרף.

**כשראתה לא רק את בנה החוזר
בריא ושלים, אך גם את בעלה
האבוד זה שנים רבות!
למחרת הצייד הצעיר הלך העירה
עם הנערה והאבא של הצעירה,
לאות תודה, הזמין אותו להיות לו
לחתן ויורש.**

**אבא ואמא בגאווה גדולה
השתתפו בחתונת הזוג הצעיר,
והבחור חי עם אישתו עוד שנים
רבות באושר ועושר.**